

ת"פ 46489/01/20 - מדינת ישראל נגד א' מ'

בית משפט השלום בכפר סבא בשבתו בבית המשפט השלום ברמלה

ת"פ 46489-01-20 מדינת ישראל נ' מ' 11 דצמבר 2022
לפני כבוד השופטת אילה אורן

המאשימה מדינת ישראל

א' מ'

הכרעת דין

כתב האישום

1. הנאשם הואשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, לפי סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בכך שתקף את אשתו דאז, הגב' ח"מ (להלן: "המתלוננת"), בהיותם בביתם המשותף ב-----.
2. מעובדות כתב האישום עולה בתמצית כי ביום 6.11.2019 השאירה המתלוננת את בתם המשותפת, שהייתה אז בת כשמונה חודשים (להלן: "התינוקת"), בעודה ישנה, בעריסה שחוברה למיטתם הזוגית של הנאשם והמתלוננת. אז התגלגלה התינוקת למיטה, ומשם נפלה על הרצפה. בעקבות כך התגלע ויכוח בין הנאשם והמתלוננת. במהלך הוויכוח סטר הנאשם למתלוננת והטיח את ראשה בקיר ובהמשך, סמוך לפינת האוכל, בעט ברגלה השמאלית, תפס בחוזקה את כתפה ובעט ברגלה השנייה.
3. לאחר מכן ביקשה המתלוננת להאכיל את בתם, והתיישבה על המיטה בחדר נוסף בבית בעודה אוחזת בתינוקת בידה. אז תפס הנאשם בשיערה של המתלוננת וטלטל את ראשה.
4. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת חבלה בדמות המטומה גדולה בירך רגלה השמאלית, נפיחות בראשה וסימן אדום בכתפה הימנית.
5. הנאשם הכחיש שתקף את המתלוננת, אך אישר כי בסערת הרגשות שנבעה מכך שהמתלוננת לא השגיחה על התינוקת והיא נפלה ונחבלה, צעק עליה ואולי קילל אותה.

תמצית טיעוני הצדדים

הרקע לאירוע והעובדות המוסכמות על הצדדים

6. מספר חודשים לפני האירוע התערערו יחסיהם של הנאשם והמתלוננת, והנאשם הודיע למתלוננת על **רצונו להתגרש** ממנה, לכן ישן בחדר נפרד בבית, אותו נהג לנעול בלילות. לנאשם היו טענות קשות כלפי המתלוננת, במיוחד בנוגע ליחס שלה כלפי בנו מנישואיו הראשונים. מאידך, המתלוננת חשה בודדה בהעדר התייחסות של הנאשם כלפיה כפי שרצתה, והרחקתה מעולמה המשפחתי והחברתי.
7. אין חולק כי **בבוקר האירוע נפלה התינוקת לאחר שהמתלוננת השכיבה אותה לישון** ויצאה מהחדר, וזו התגלגלה מהעריסה או המיטה אליה הייתה צמודה, ונחבלה. הדבר עורר סערת רגשות קשה מצדו של הנאשם, **שהגיב מייד בזעם רב כלפי המתלוננת**, צעק עליה בצעקות רמות וקילל אותה. לטענת המתלוננת בתוך כך תקף אותה הנאשם, אולם הוא הכחיש זאת. מאז אותו היום עזבה המתלוננת את הבית עם התינוקת, כשבגדיה לגופה, ולא שבה להתגורר בו עוד. במעמד שמיעת עדות המתלוננת היו בני הזוג פרודים, ובהמשך המשפט התגרשו.
8. עם חזרתה של מ', אחותה של המתלוננת, מחו"ל, נפגשו בביתה המתלוננת, אביהם וחברתם עו"ד קליין, **אז סיפרה להם המתלוננת שוב על האירוע, הציגה את החבלות והן תועדו בתמונות**.
9. ימים ספורים לאחר מכן, בתיאום עם כל הצדדים הנוגעים לעניין, נפגשו אביה של המתלוננת וחברו, עם אביו של הנאשם והנאשם בבית מלון ב----- (להלן: "הפגישה במלון"), במטרה לקדם את הגירושין של בני הזוג בהסכמה. במהלך הפגישה שנערכה ברוח טובה דרש הנאשם לראות את בתו, ואביה של המתלוננת הביע הסכמה עקרונית לכך.
10. ביום 12.11.2019 בשעה 14:35 **הגיש הנאשם תלונה נגד המתלוננת בגין הזנחה ורשלנות כלפי התינוקת ועבירות מין כלפיו (ת/12)**. בתלונתו טען הנאשם שהמתלוננת נכנסה לחדרו בעת שישן, ובאיומי סכין הפשילה את תחתוניו ואנסה אותו. כן התלונן להזנחה ורשלנות מצדה של המתלוננת כלפי התינוקת, שגרמה לנפילת בתו מהמיטה, וביקש את סיוע המשטרה לראות את בתו שנמצאה עם המתלוננת בבית הוריה. לימים **נסגרה תלונת הנאשם נגד המתלוננת, בעילה של "העדר אשמה פלילית"**.
11. ביום 13.11.2019 **הגיע הנאשם לרחוב של בית הוריה של המתלוננת**, לאחר שעד לאותה עת דרש לראות את בתו ונענה בשלילה, עמד באמצע הכביש, צעק בקולי קולות, וקילל את המתלוננת והוריה. אל המקום הגיעו שוטרים (שהוזעקו למקום הן על-ידי הנאשם והן על ידי משפחתה של המתלוננת), עלו לדירה ושאלו את המתלוננת מדוע היא לא מאפשרת לנאשם לראות את בתו, ואז **חשפה המתלוננת את החבלות, ומסרה תלונה נגד הנאשם** במשטרה - דהיינו, שבעה ימים לאחר האירוע.

12. בפרשת התביעה נשמעה **עדוּת המרכזית של המתלוננת, וכן עדוּת הוריה ואחותה**, אשר תמכו וחזקו את דברי המתלוננת כעדים למצבה הנפשי הנסער ביום האירוע ולאחריו. נוסף לכך מסרו בני משפחתה של המתלוננת עדוּת בגין התנהגות הנאשם לאחר שהמתלוננת עזבה את ביתם עם התינוקת, ובהתייחס **למאות המסורנים** ששלח לה בתוך ימים אחדים. ולגבי המקרה בו הגיע הנאשם לבית הורי המתלוננת צעק והשתולל, דבר שהביא בסופו של יום למעצרו ולהגשת תלונה נגדו.

13. **עדוּת בני משפחתה של המתלוננת ותיעוד החבלות** (שטף דם גדול ברגלה, וסימני אודם על כתפה של המתלוננת, הנראים ככף יד (ת/4 ו- ת/5)) הוגשו כראיות מטעם המאשימה. ב"כ המאשימה עו"ד שלומי גרינבוים, עתר לתת אמון ומשקל מלאים בעדות המתלוננת ובני משפחתה, ולהרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

14. ב"כ הנאשם עו"ד שלומית עדיקה, טענה שהמאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים להרשעת הנאשם, והיא רחוקה מכך "כרחוק מזרח ממערב". לשיטת ההגנה, בחינת ראיות המאשימה תחת "זכוכית מגדלת", מגלה שאין ליתן אמון בעדות המתלוננת, בהיות גרסתה כבושה, שזוהמה על ידי הוריה ובמיוחד על ידי אחותה, שאמרה במילותיה **"אני קיבלתי את ההחלטה, אני אחראית לסדר האירועים"** (עמ' 33 שר' 31), ושאינה מתיישבת עם ההיגיון. מטעם זה, ומטעמים נוספים, טענה ההגנה שעדות המתלוננת שקרית ומגמתית, ומונעת מאינטרסים הנובעים מהליכי הגירושין המורכבים שהתנהלו בין השניים.

15. בנוגע לעדוּת בני משפחתה של המתלוננת טענה ב"כ הנאשם **לסתירות ואי דיוקים רבים**, בדגש על השאלה מי הבחין בסימנים על גופה של המתלוננת; מי ידע על האירועים הקודמים הנטענים של הנאשם כלפי המתלוננת; ומה הייתה רמת השיתוף והקרבה של המתלוננת עם בני משפחתה. אשר לחבלות נטען שהמתלוננת טרקה את הדלת על רגלה כשיצאה מהבית, כפי שקרה בעבר, וזו הסיבה לחבלה.

16. מנגד טענה ההגנה, שיש לתת אמון מלא בעדות הנאשם שהכחיש את האלימות כלפי המתלוננת, אף שאישר את המתח הטבעי שנולד עקב נפילת התינוקת בגלל מעשיה של המתלוננת, ומכאן הסביר את הצעקות והקללות אחריו, אך לא יותר מכך. בנוסף, נטען שעדות הנאשם נתמכת בעדוּת עדי הגנה - עדות חברו לעבודה א', שנכח בבית בזמן האירוע בפגישת עבודה, והעיד שהמתלוננת יצאה מהבית מיד, מבלי שהיה עד לאלימות כלשהי כלפיה. עוד נטען שהוריו של הנאשם, לימדו בעדותם על שקריה של המתלוננת, משום שהם שללו את טענתה לפיה היא סיפרה להם על תקיפתה על ידי הנאשם, או שראתה להם את החבלות על גופה. משכך, עתרה ההגנה לזיכוי הנאשם מהמיוחס לו.

השאלה הדרושה הכרעה

17. השאלה הדרושה הכרעה היא, אפוא, מה קרה בבוקר יום 6.11.2019 לאחר שהתינוקת נפלה מהמיטה. האם הנאשם בזעמו הרב תקף את המתלוננת קשות כפי שתיארה בעדותה וגרם לה לחבלות, או שמא המתלוננת שיקרה וטפלה אשמת שווא על הנאשם, משום שהבינה שהוא כועס עליה משלא השגיחה כיאות על בתם, והיות שהוא גמר אומר להתגרש ממנה, בניגוד לרצונה, ולכן הגישה נגדו את תלונתה כחלק מסכסוך

הגירושין.

ראיות הצדדים ודין והכרעה בקביעת ממצאי המהימנות

18. אקדים אחרית לראשית ואומר באופן ברור, האמנתי למתלוננת ללא כל סייג ומצאתי לאמץ את עדותה במלואה. המתלוננת הרשימה אותי במהימנותה ובמהימנות עדותה, שאותה מצאתי כנה, מדויקת, ללא כחל וסרק, מפורטת ומדודה גם מקום שהתייחסה לחלקים קשים באירוע, או להתנהלות בעייתית שלה - בעיני עצמה.

19. התנהגות המתלוננת בעת המקרה ולאחריו, הימנעותה ממסירת תלונה מיידית נגד הנאשם, מתיישבים עם הלך רוחה ומצבה הנפשי דאז. בחוסר רצון ובקושי רב, הגישה תלונתה וכך גם קשתה עליה עדותה בבית המשפט, במיוחד מאחר שנמנעה מלחלוק בפתיחות את סבלה ואת האלימות וההשפלות שספגה מידי הנאשם לאורך תקופה. האמנתי להסבריה הכנים שהיא התביישה במצבה המורכב- עליו היא לקחה אחריות בעדותה, אולי מעבר לדרוש. כן התרשמתי שהמתלוננת רצתה לשמר את יחסיה עם הנאשם, בניגוד לעמדת משפחתה שניסתה להפציר בה שלא להתחתן עמו. ולכן השתכנעתי שהיא סברה את פיה עד שלא יכלה עוד.

20. די בעדותה המרשימה באמיתותה של המתלוננת, בפני עצמה, ובתיעוד החבלות על גופה כדי להרשיע את הנאשם במיוחד לו. אלא שנוסף על כך, הביאו בפרשת התביעה ראיות, שאומנם אין בהן לשפוך אור על האירוע באופן ישיר ובמובן זה הן צדדיות, אך הן פרסו תמונה ברורה המשתלבת עם עדות המתלוננת, במיוחד ביחס למצבה הנפשי לאחר האירוע, ועל חוסר רצונה להתלונן נגד הנאשם.

21. מנגד, התרשמתי מהנאשם הייתה שלילית ועדותו אינה מהימנה עליו, אף לאחר שניסה למצוא תמיכה לעדותו בעדי הגנה מטעמו.

22. אינדיקציה חשובה לאמיתות גרסת המתלוננת ביחס לאירוע עצמו, וכמו גם על שיחתה עם הוריו של הנאשם שהיו הראשונים לשמוע מפיה על המקרה, נלמדת ממסרונים שכתבה לנאשם ביום 12.11.2019, לפני הגשת התלונה, בתגובה לעשרות רבות של הודעות קשות ששלח לה, שכללו גידופים קשים כלפיה וכלפי משפחתה, והטחת האשמות.

23. לאחר ששמעתי את העדויות, בחנתי את הראיות שהוגשו ונתתי דעתי לטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שהמאשימה הוכיחה את העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר. ועל כך אפרט להלן.

פרשת התביעה

עדות המתלוננת

24. המתלוננת סיפרה שהקשר הזוגי עם הנאשם החל בשנת 2016 והם התחתנו בשנת 2019. באותה שנה נולדה בתם, והם התגוררו יחד ב-----, עד שעזבה את הבית בעקבות האירוע.

25. כבר למן תחילת עדותה התייחסותה של המתלוננת אל הנאשם הייתה סלחנית למדי. היא סיפרה על

אהבתה הגדולה כלפיו, ושיחסייהם היו טובים ורעים. בה בעת מתחה המתלוננת ביקורת עצמת על דרך התנהלותה, ורק בשולי דבריה השמיע ביקורת על הנאשם:

"הקשר היה טוב ורע. היו עליות, היו ירידות, היו דברים טובים והיו דברים מן הסתם בכל קשר, היו גם פרידות באמצע אבל ההרגשה שלי בסופו של דבר אהבתי מאוד א', מאוד מאוד אבל חוויתי פחד [...] פחדתי להגיד את מה שאני חושבת, עשיתי ברוב הפעמים את מה שהוא ביקש כי רציתי, כי אהבתי אבל היום שאני מסתכלת על זה אלו דברים שלא הייתי עושה, הפסקתי לעבוד, זאת הייתה החלטה משותפת כי לא היה צורך, היה כסף. בעצם הפכתי להיות עקרת בית, הייתי עוזרת לו המון בעבודה מבחינה פקידותית, פגישות, אנשים, כל מה שיכולתי לעזור לו ולהקל עליו" (עמ' 5 שר' 15-20).

הוסיפה וסיפרה המתלוננת בכנות ובבכי על תהליך ההידרדרות של יחסייהם ועל תחושת הבדידות שחשה:

"אחרי ש-XXX[התינוקת, א"א] נהיה ממש רע. הוא היה נעלם לי בלילות, הוא לא היה עונה לי לטלפון. הוא גרוש, יש לו ילד מנישואין קודמים, אז הוא נסע לתאילנד ל-10 ימים ונסע לאילת. הייתי לבד, הייתי עם XXX פשוט לבד. אז קרתה תקרית" (עמ' 5 שר' 24-27).

26. אף שהמתלוננת העידה על אווירה של אלימות ופחד, השפלה וביזוי, היא נמנעה מלכנות זאת כך והייתה מתונה בעדותה, הגם שהעידה בבכי וכאבה היה ניכר. ההיפך כך, גם במעמד עדותה לאחר תקופה ארוכה של פרידה מהנאשם, הכתה המתלוננת על "חטא" בהתנהגותה עם הנאשם, והתייחסה לעצמה כאל מי ש"עשתה טעויות" שבעטיין הגיב הנאשם כלפיה בתוקפנות. היחס של המתלוננת אל הנאשם במעמד העדות היה סלחני, והרושם היה שהיא צמצמה מחומרת מעשיו ויחסו כלפיה:

"ת. אלימות פיזית, לפעמים הייתה מתפלקת סטירה או שבירת טלפון, פעם הוא נשך לי את האוזן כי האוזן עמדה מולו, יריקות, הוא היה יורק עלי."

ש.ב. כמה זמן זה נמשך?

ת. זה היה קורה מדי פעם, כשהייתי עושה טעות, זה לא קרה במשך כל התקופה, זה החמיר אחרי שXXX[התינוקת, א"א] נולדה.

ש. מה זה אומר כשהיית עושה טעות?

ת. כשהייתי אומרת מילה לא במקום, שהייתי אומרת לחברים שלו משהו בצחוק ושהם לא הבינו את זה כצחוק והם היו נעלבים אז הוא היה רב איתי ומקלל" (עמ' 6 שר' 8-15) (הדגשה שלי א"א).

27. על היחס המזלזל ש"זכתה" לו מהנאשם סיפרה המתלוננת באופן אגבי, לשאלה שנשאלה, על יום יציאתה מבית היולדות עם התינוקת, לאחר שהות בתה בפגייה וכשהיא מטופלת באנטיביוטיקה. בהיותם ברכב הנאשם

אמר לה שבנו (מנישואיו הקודמים) יגיע ללון בביתם בסוף השבוע, אך היא סירבה לכך והסבירה שהייתה צריכה להתאושש מהלידה ולא הייתה פנויה לטפל בבנו, וכך הגיב האחרון לדבריה:

"הוא מאוד התעצבן עלי איך אני מעזה להגיד לו. מבית החולים ועד הבית הוא ירק עלי.
XXX[התינוקת, א"א] בסלקל מאחורה ישנה והוא פשוט יורק עלי את כל הסוכריות, פשוט רציתי לפתוח את הדלת ולקפוץ מהאוטו, אמרתי בשביל מה אני צריכה את זה עכשיו, רציתי פשוט להתגלגל על הכביש ומישהו ידרוס אותי וזהו.

ש. מה את עושה בסיטואציה הזאת?

ת. ספגתי את זה, שתקתי עד שהגענו הביתה, נכנסתי להתקלח כי כל השיער שלי היה עם הסוכריות האלה, הוא נתן לי סטירה בבית, הוא אמר לי אני צריך לאפס אותך" (עמ' 6 שר' 22-28) (הדגשה שלי א"א).

28. סיפור צדדי לכאורה זה הוא דוגמה לאותנטיות של עדות המתלוננת. נדמה שלא יכול להיות חולק שאישה לא תבדה מליבה אירוע שכזה על היום שהיה צריך להיות המרגש בחייה - יום צאתה מהפגייה עם בתה הבכורה לביתה - הרגע של הקמת משפחתה. חלף זאת, ירק הנאשם על המתלוננת סוכריות בזו אחר זו, שהשתרגו בשיערה, השפיל וביזה אותה עד שהיא רצתה את נפשה למות. אכן, הנאשם לא הואשם במעשה זה שלא הוזכר בכתב האישום, אף שעלה בהודעת המתלוננת במשטרה (נ' 3 שר' 40-45), ולכן אתייחס אליו בזירות המתבקשת. ואולם, החשוב לענייננו הוא התוקף שיש בו לעדותה הפתוחה והכנה של המתלוננת, ומניה וביה נלמדים פערי הכוחות שהיו בינה ובין הנאשם, גם בשעתה הקשה שהייתה צריכה להיות שעתה היפה.

29. ובנוגע לאירוע דנן, העידה המתלוננת בתיאור מפורט ואותנטי, שיצא מהלב ונמסר בכאב לב ומצאתי לנכון להביאו במלואו:

"זה היה בשעת בוקר, בסביבות 08:30, ניסיתי להרדים את XXX לשנת הבוקר שלה, שמתי אותה, ז"א היא ישנה איתנו במיטה בחדר, שמתי אותה לישון ויצאתי מהחדר.

ש. איפה שמת אותה לישון?

ת. בעריסה שלה הצמודה למיטה שלנו. שמתי אותה לישון, ראיתי שהיא נרדמה ויצאתי מהחדר, האינטרקום צלצל, גם בחדר השינה הוא מצלצל, זה היה הסוכן של א', א'. XXX התעוררה. א' עובד מהבית אז אנשים מגיעים לבית. נכנסתי לחדר עוד פעם להרדים אותה, הצלחתי, ישבתי שוב מהחדר ובינתיים א' וא' יושבים בפנינת האוכל ומדברים ביניהם. יצאתי מחדר השינה על מנת לדבר עם איש האינטרקום כדי לשאול אותו איך מבטלים את האינטרקום בחדר השינה. דיברתי במרפסת וסגרתי טיפה את הדלת של המרפסת כדי לא להפריע לא' ולא' וכדי לא להפריע לXXX כי היא ישנה. זה אזור של אתר בניה, היו הרבה טרקטורים בחוץ, פתאום א' צרח, לא הבנתי מה קורה, ניתקתי את הטלפון ונכנסתי מהר הביתה, ראיתי אותו מחזיק את XXX על הידיים והיא צורחת. אז הוא צרח עלי שXXX נפלה מהמיטה. היא טיפסה מהעריסה למיטה הזוגית, הם באותו מפלס ומהמיטה הזוגית היא נפלה.

ש.ב בת כמה היא הייתה באותו זמן?

ת. בת שמונה חודשים. הוא הרים אותה וניסיתי לקחת אותה כדי להרגיע אותה, הוא לא נתן לי אותה. א' ניסה להרגיע את א', כמובן הכל היה מלווה בקללות עלי, א' ניסה להרגיע את א' ואמר לו לא קרה שום דבר, ילדים נופלים, הכל בסדר, א' אמר לו תעוף מפה, לך מהבית.

ש.ב והוא באמת הלך?

ת. הבנתי מה הולך לקרות אחרי שא' יצא מהבית. א' הלך ומה שבעצם קרה זה שהוא עומד עם XXX על הידיים והוא נתן לי סטירה. הוא לקח לי את הראש (מדגימה הזזה של הפנים), הוא הדביק לי את הראש לתוך החלון, הכל כמובן מלווה בקללות ואני בוכה, XXX צורחת על הידיים שלו, יצאנו מהחדר, או שהוא יצא ואני אחרי, עמדתי ליד פינת האוכל וניסיתי להגיד לו שXXX צריכה לאכול ואני צריכה להכין לה בקבוק, היא לא מפסיקה לצרוח. הוא בעט לי ברגל, הרגשתי את כל הגוף שלי זז מההדף של הבעיטה לכיוון השולחן, עדיין אמרתי לו כל הזמן תביא לי את XXX, אני צריכה להאכיל אותה, אני צריכה להאכיל אותה, הוא אמר לי תשבי בחדר של בן להאכיל אותה אני רוצה לראות. ישבתי על המיטה של בן, XXX הייתה ביד שלי, היא כמובן לא הפסיקה לצרוח, הוא משך לי בקוקו, טלטל לי את הראש, הרגשתי שהעיניים יוצאות לי מהמקום עוד שניה. כמובן שXXX לא אכלה ואז היה שקט, הוא עזב אותי, אני לא זוכרת לאן הוא הלך, קמתי עם XXX מהמיטה, ניסיתי להראות לה מהחלון את הטרקטורים, חשבתי שאולי זה ירגיע אותה. היא הייתה עלי ופשוט ברחנו משם. לקחתי אותה איתה, הסלקל היה ליד הדלת, היא עם גרביים, משכתי את המפתחות שלי, את התיק וברחנו משם. הוא הכריח אותי להשאיר את הטלפון בבית, הוא חשב שאני מצלמת או מקליטה אותו או שהוא רצה להסתכל בטלפון, אני לא יודעת. השארתי את הטלפון, לקחתי את XXX וברחנו משם."

ש. אני רוצה לחזור איתך לתחילת האירוע. אחרי שהילדה נפלה לרצפה, את נכנסת לחדר, בשלב הזה א' וא' נכנסים לחדר, אז א' עוזב ואז מה קורה?

ת. בדמיון שלי הבנתי מה הולך לקרות, פשוט שתקתי, אמרתי מה שיהיה יהיה עכשיו. כבר אין לי שליטה בזה, הוא נתן לי סטירה.

ש. קודם סטירה?

ת. כן. ואז הוא הטיח את הראש שלי בקיר, בחלון.

ש. אני מציגה לך שרטוט שאת עשית. תתארי את הדברים".

כן הסבירה בהמשך:

"ש. באיזו עוצמה הייתה הסטירה?

ת. חזקה מאוד. אני זוכרת שהלכתי אחורה מהפחד לכיוון החלון, כאילו תעזוב אותי ואז הוא הטיח לי את הראש בקיר או בחלון. הם צמודים אחד לשני. אז יצאנו מהחדר. XXX עדיין על הידיים שלו ואני לא זוכרת מי יצא ראשון אני או XXX והוא, הלכנו לכיוון פינת האוכל. שם הוא בעט לי ברגל.

ש. מהמכה בקיר או בחלון קרה לך משהו?

ת. הייתה לי בלוטה בראש.

ש. אז הוא בעט לך איפה?

ת. ברגל שמאל. בעיטה אחת. מהעוצמה של המכה נתקלתי בשולחן. עפתי [...] באיזשהו שלב הוא גם נתן לי כל מני מכות, מן צ'פחות כאלה בכתף [...] (הדגשה שלי א"א).

30. עוד סיפרה כי רק למחרת היא הבחינה בחלק מהסימנים על גופה, ואישרה שהיא צילמה את החבלות בכתף ובירך בטלפון שלה, ושלחה לאחותה מ' ששהתה בחו"ל (ת/ת-3 תמונות מיום 6.11.2019) (עמ' 9 שר' 2-1):

"היו לי סימנים אדומים, היה לי סימן של יד על הלחי מהסטירה והיה לי גם סימן אדום על הכתף. מרוב היסטריה ופחד ראיתי אותם רק יום אחרי. ניסיתי פשוט לנתק את עצמי מכל הדבר הזה".

תמונות נוספות של המטומה גדולה וקשה, יש לומר, על ירכה של המתלוננת כתוצאה מהבעיטה של הנאשם בה, צולמו יומיים לאחר מכן ביום 8.11.2019, ע"י חברתה של אחותה עוה"ד קליין (ת/ת-4 א' ו-ת/ת-4 ב'). תמונת החבלה מעידה כאלף עדים על עוצמת הבעיטה שבעט הנאשם ללא רחם ברגלה של המתלוננת.

31. לאחר מכן, הלכה המתלוננת לבית הוריו של הנאשם (עם גרביים לרגליה, כפי שמסרה בהודעתה במשטרה, נ/2 שר' 65) משום שהתביישה ללכת להוריה, כמתיישב בהמשך עם התנהגותה ותחושותיה באותם ימים, בשל הפחד מהנאשם והזעזוע שחוותה. וכך אמרה:

"נסעתי להורים של א', XXX ואני באוטו, כל כך התביישתי שלא יכולתי לנסוע להורים שלי, פשוט נסעתי להורים שלו, הייתי גם בלי פלאפון, אני לא יודעת איך נהגתי, הגעתי לבית של ההורים שלו ואח שלו הגדול ד' פתח לי את הדלת. שאלתי את ד' איפה הוריו, הוא אמר לי מה קרה, אמרתי לו הכל בסדר אני צריכה לדבר איתם, לא רציתי שהוא ידע, נכנסתי פנימה, אמא שלו ואבא שלו לא הבינו מה קרה כי פשוט התחלתי לבכות. נתתי לאמא שלו את XXX כדי שירגיע אותה כדי שאוכל להתאפס ולשטוף פנים. סיפרתי להם הכל לשני ההורים, הכל, הכל, אבא שלו הכין לי קפה שחור ונתן לי מים ואמא שלו אמרה אני לא מבינה איך הגענו שוב למצב הזה, אני לא מבינה מה קרה, איך הוא למד להתנהג ככה ואבא שלו נסע ל---- לא' לדירה לראות מה קרה" (עמ' 9 שר' 21-27) (הדגשה שלי א"א).

32. לאחר מכן, העידה המתלוננת, היא חזרה אל הבית עם ה' - אביו של הנאשם שהרכיב מיטה לבתם, כשכל אותה עת קילל אותה הנאשם, והיא צררה מעט בגדים לתינוקת, ואז הלך אביו של הנאשם. כשנשאלה על העריסה שנשברה, השיבה באופן מדויק המלמד על מהימנותה:

"ש. מה קרה שהעריסה נשברה?"

ת. בעטו בה ואז היא נשברה.

ש. מי זה בעטו?

ת. אני מניחה שזה א', לא ראיתי אבל הוא היחיד שנשאר בבית" (הדגשה שלי א"א).

33. באותו מעמד לקח הנאשם את כרטיס האשראי מחשבון הבנק המשותף שלהם, היחיד שהיה ברשותה, וגזר אותו מול עיניה. אז אמרה המתלוננת לנאשם שהיא יוצאת לטיול, אך מאז לא שבה לביתם:

"הגענו חזרה לדירה, א' ישר לקח את XXX וצילם אותה עם המכה בפנים, הוא שיחק אותה וחיבק אותה, בינתיים אני הייתי בחדר השני עם ה', הוא סידר את המיטה, תוך כדי א' מקלל אותי ואבא שלו אומר לי תתעלמי, אל תתייחסי, הכל בסדר, כל הזמן אמרתי לו ה' אני מפחדת, הוא אמר לי אין לך מה לדאוג, אין לך מה לדאוג, תוך כדי הבנתי שאני לא יכולה להישאר שם יותר, אני פשוט מפחדת, ארזתי תיק עם כמה דברים של XXX ושלי, ה' סיים לסדר את המיטה ופשוט הלך. נשארתי שם עם א' XXXX וכשXXX עדיין בידיים של א' הוא ממשיך לקלל ואמר לה אמא שלך זונה, אמא שלך שרמוטה. אמרתי לו שאני יורדת עם XXX לעשות טיול למטה. לקחתי את התיק שסידרתי קודם, את XXX, את הטלפון ולא חזרתי עד היום.

ש. הוא הביא לך את הטלפון?

ת. לא. הוא היה על השולחן. הטלפון היה עם אחוז אחד של הסוללה והבנתי שמישהו התעסק עם הטלפון. מעבר לזה כל התכתבויות ווטסאפ שלי ושל א' נמחקו מהטלפון שלי כאשר לקחתי את הטלפון" (עמ' 10 שר' 9-20) (הדגשה שלי א"א).

34. בסיכומיה טענה ב"כ הנאשם, שאין זה הגיוני שהמתלוננת הלכה להוריו של הנאשם, וסיפרה להם לכאורה על המקרה - כשהיחסים ביניהם כלל לא היו חמים. שהרי מצופה היה שהיא תלך לבית הוריה, ובטח שלא תחזור לאחר זמן קצר אל הבית שבו "הוטח ראשה אל הקיר", אך לפני זמן קצר, וכשהיא מפחדת, ומשמע שטענותיה שקריות. מה גם, טענה ההגנה, שהורי הנאשם העידו שהם הבחינו במכה שהייתה בפניה של התינוקת, אך לא בחבלות של המתלוננת. ואולם, כפי שאבהיר בהמשך, מצאתי קושי במתן אמון בעדויות הורי הנאשם, ויתרה מזו המסרונים ששלחה המתלוננת לנאשם, בתגובה להודעותיו, תומכים בעדותה גם בהקשר זה.

35. כך או כך, הסברה של המתלוננת שהיא התביישה ללכת לבית הוריה, מקובל עליי ומתיישב עם מכלול הנסיבות, עם ההלם והפחד בהם הייתה שרויה כתוצאה מהאירוע, ובה בעת עם הקונפליקט הפנימי בשל רצונה לשמור על נישואיה לנאשם. זאת ועוד, אף שהקשר של המתלוננת עם הוריה היה קרוב, היא לא שיתפה אותם קודם לכן בקשייה האמתיים עם הנאשם, והעלימה מהם פגיעות שפגע בה גם כשנשאלה על כך במפורש.

36. ועוד טענה ההגנה בסיכומיה ובחקירתה הנגדית של המתלוננת, שלא ייתכן שהמתלוננת נשארה לבדה עם הנאשם אם הוא הכה אותה כפי שתיארה זמן קצר קודם לכן, אחרי שאביו של הנאשם הלך לאחר שהתקין את מיטת התינוקת. על כך השיבה המתלוננת (עמ' 19 שר' 4-5):

"ש. אביו עוזב אותך בבית והולך. את לא מפחדת להישאר עם א'?"

ת. פחדתי ובגלל זה אחרי 5 דק' יצאתי משם."

המתלוננת נשאלה ואישרה שמאז המקרה היה לילה בו נשאר הנאשם לישון בביתה להזמנתה, והסבירה שזו הייתה תקופה של סגר הקורונה, והוא ישן על הספה בסלון, בעוד שהיא ישנה עם התינוקת בחדר, והוסיפה בכנות "כמו שהסברתי, היו תקופות טובות והיו תקופות של פחד. הוא עדיין אבא של הילדה שלי".

37. המתלוננת נסעה עם התינוקת לבית הוריה ועברה להתגורר שם עד חודש ינואר 2020, אז עברה להתגורר בדירה משלה:

"משם נסעתי לבית של ההורים שלי ב----- ועברתי לגור שם עם XXX עד שאני אבין מה עושים ומי נגד מי. כמובן שלא היו לי מספיק בגדים ודברים בשביל XXX. ניסיתי לתאם XXX להגיע, לא אני, אבא שלי או אחותי כדי לתאם איתו לקחת דברים, הוא הסכים שרק אני אבוא לקחת ופחדתי. לא הגעתי. אחרי שבוע בערך... כמובן כל התקופה הזאת, ובכמה ימים האלה עד שהוא הגיע לבית של ההורים שלי הוא לא הפסיק לשלוח לי הודעות לטלפון, קיבלתי המון הודעות, טובות, רעות, קללות, הכל" (עמ' 10 שר' 26-31) (הדגשה שלי א"א).

38. כמו כן בו ביום, שוחחה המתלוננת עם אחותה מ' ששהתה בחו"ל, סיפרה לה על האלימות, ושלחה תמונות של החבלות שצילמה בעצמה (ת/6, ת/6א).

39. עוד סיפרה שאביה של המתלוננת יחד עם חברו נפגש עם אביו של הנאשם, במטרה לפתור את הסכסוך שנוצר, מבלי לערב את המשטרה, אך הדבר לא צלח.

40. כמה ימים אחר כך, ביום 13.11.2019 הגיע הנאשם לבית הוריה של המתלוננת, קילל וצעק, ולמקום הוזמנה משטרה:

"[...] אני לא זוכרת באיזה יום זה היה אבל אני זוכרת שזה היה בצהריים, שמענו צרחות: "XXX]שמה של התינוקת, א"א] אבא אוהב אותך", "ח' את שרמוטה", "מ' את זונה", "ד' אתה הומו". ד' זה אבא שלי. זה ממשיך וממשיך. אבא שלי ואחותי התקשרו למשטרה ועד שהם הגיעו הסתכלתי מהחלון לראות מה קורה. ראיתי את חבר שלו מ' שמ' הוא ילד בן 20, מתחבא בשיחים".

על הצעקות והקללות שקילל הנאשם ניתן ללמוד מתמלול מוקד 100 של הודעת שכנה שמתגוררת בסמיכות (ת/19א).

41. כאמור, ההגנה העלתה טענות על חוסר מהימנות המתלוננת בשל כבישת תלונתה. על כך השיבה המתלוננת שהיא כלל לא התכוונה להגיש תלונה, כשם שלא עשתה זאת בעבר, ותלונתה נמסרה בספונטניות במענה לשאלות השוטרים שהוזעקו למקום ודרשו לדעת מדוע היא לא מאפשרת לנאשם מזה שבוע לפגוש את התינוקת. וכך הסבירה:

"עלו לבית של ההורים שלי שני שוטרים ושאלו אותי מה קרה, למה אני לא נותנת לו לראות את הילדה ובגלל שלא יכולתי אפילו לדבר אז פשוט הורדתי את המכנסיים ואמרתי להם תראו, לא התכוונתי להתלונן במשטרה ואם הוא לא היה בא וצועק רוב הסיכויים שלא הייתי מתלוננת מראש שפחדתי" (עמ' 11 שר' 6-9) (הדגשה שלי א"א).

42. דברי המתלוננת בהקשר זה אומתו בדוח הפעולה של השוטר סמ"ר עמרם שני מיום 13.11.2019 בשעה 13:36 (ת/15) - "[...] א' עוכב לתחנה [...] ואני עליתי לדירה בה נמצאת אשתו שפרטיה [...]. תחילה

ח' הראתה לי את הסימנים הכחולים שעל גופה (מתועדים במצלמת גוף), ולשאלתי מה קרה מסרה לי כי לפני שבוע ביום רביעי בתה בת ה- 8 נפלה מהלול שלה וקיבלה שפשוף בעין ואז בעלה א' התחיל להרביץ לה. מסרה שדפק לה את הראש בקיר ונתן לה מכות חזקות. שאלתי מדוע באותו יום לא הגישה תלונה בתחנה היא ענתה: "פחדתי, באתי בלי כלום ובלי בגדים לבית של ההורים שלי. יצאתי מהבית שלי ב- ---- עם גרביים" [...] (ראו גם ת/18 ב' דוח תובנות מצלמת גוף ו- ת/18 מצלמות גוף).
43. בחקירתה הנגדית נשאלה שוב המתלוננת, במיוחד משום שאחותה היא חברה במועצת עיריית ----- ומתנדבת בעמותה למניעת אלימות כלפי נשים, והשיבה (עמ' 20 שר' 4-10):

"ש. את מספרת לנו פה על מסכת התעללות ואחותך מ' אומרת לך תחכי, עובר יום, עוברים יומיים, עוברים תשעה ימים ואין תלונה במשטרה, עוברים שלושה ימים ולא הולכים לרופא להיבדק. זה נראה לך הגיוני?

ת. הסברתי ואסביר שוב, הסיבה שלא הלכתי להתלונן היא כי לא רציתי. הסיבה שלא הלכתי לרופא כי שניה עברתי איזושהי טלטלה, אני צריכה לנשום, אני עם תינוקת בת שמונה חודשים לבד, כל שלוש שעות צריך להאכיל את הילדה, לא הצלחתי להתמודד עם שום דבר באותם שלושה ימים. תוסיף לזה שבכל התקופה הזאת אני מקבלת מסכת קללות ואיומים בטלפון" (עמ' 20 שר' 4-10) (הדגשה שלי א"א).

44. לשאלת התובעת סיפרה המתלוננת על מקרה בו נשך אותה הנאשם ושבר את הטלפון שלה, ואמרה: "אני לא זוכרת מה גרם לזה אבל אני מניחה שרובנו מאיזושהי סיבה, לא זוכרת על מה אפילו, הוא שבר לי את הטלפון על הרצפה. התקשרתי לאחותי מטלפון אחר שהיה בבית, לא' היו כמה טלפונים, אמרתי לה לבוא, באותו אירוע הוא נשך לי את האוזן. הלכתי וקניתי מכשיר חדש".

45. בהמשך לאחר שהנאשם נעצר, באישור המשטרה הגיעה המתלוננת יחד עם אחותה ובן זוגה של אחותה לביתה ב- ----, ומשם נטלה את בגדיה ואת בגדי התינוקת, השאירה את כל יתר הציוד והרכוש, ועברה להתגורר בבית הוריה.

46. לשאלות התובעת סיפרה המתלוננת שאין בינה לבין הנאשם קשר, למעט בנוגע לילדה, ושהנאשם לא משלם מזונות, ושהוא הגיש נגדה תלונת שווא בטענה שהכתה את תינוקת, לאחר שנפלה בגן שעשועים ונחבלה. עוד סיפרה שהנאשם רוקן את חשבון הבנק המשותף שלהם בו היו 140,000 ש"ח, ללא ידיעתה, סמוך לאחר האירוע.

47. המתלוננת נשאלה על התיעוד הרפואי של החבלות מיום 9.11.2019 (ת/7) והדיווח שמסרה לרופא שהיא "נפלה ונחבלה ברגל שמאל", והסבירה שהיא סיפרה ש"נפלה" כי היא התביישה לספר על המקרה.

48. כשנשאלה איך היא חשה בעת העדות מולו, אמרה המתלוננת שהיא מפחדת, והוסיפה וסיפרה שכחודש עובר לעדותה, בשיחה עמו אמר לה הנאשם שהיא לא צריכה להעיד נגדו כי היא אשתו, והיא בתגובה אמרה לו שהיא תגיד אמת:

"[...] אני חושבת שאני התקשרתי אליו, תוך כדי שיחה דיברנו על המשפט שעומד להיות. הוא אמר לי את יודעת שאת אשתי, אשה לא צריכה להעיד נגד בעל. אמרתי לו שאני לא משקרת ושאתי אומרת

את האמת (עמ' 15 שר' 3-1) (הדגשה שלי א"א).

49. בסוף עדותה סיפרה המתלוננת, לשאלת התובעת, שחודשים עובר לאירוע הנאשם הודיע לה על רצונו להתגרש, אז היה יוצא בלילות ולא עונה לשיחותיה. כמו כן ישן הנאשם אז בחדר של בנו עם דלת נעולה, והיא הייתה ניגשת אל החדר ופותחת את המנעול עם סכין כדי לבדוק לשלומן, ומדי פעם היו מתפתחים ביניהם יחסים אינטימיים.

50. בחקירתה הנגדית הסבירה המתלוננת שהיה מתח רב בינה לבין הנאשם שנבע מהקשר **עם בנו**, אותו הוא כינה **"אלוהים"**, ודרש ממנה לעשות כל מה שיבקש, אך היא לא הסכימה, אלא רצתה לעשות פעילויות משפחתיות לכולם. ובנוגע לפגישה של אביה עם אביו של הנאשם במלון, אישרה המתלוננת שסוכם שהיא תאפשר לנאשם לראות את בתם, אך אמרה **שהיא סירבה משום שפחדה מהנאשם והסכימה שיפגוש אותה רק במרכז הקשר ברווחה**.

"ש. ידעת שסוכם בפגישה שא' אחרי שלא ראה את בתו שבוע יבוא למחרת ואביך יתן לו לראות את הילדה?"

ת. ידעתי. אני לא הסכמתי שהוא יראה את הילדה. פחדתי, הוא לא יכול לראות את הילדה לבד אלא רק איתי. אוסיף על מה שאמרת שיום קודם לפגישה א' הגיש תביעת גירושין בבית הדין הרבני בנתניה. ש. כל הבלגן שהיה באותו יום ליד בית הוריו נבע מזה שלא נתנו לו לראות את הילדה, נכון?
ת. אני. אני פחדתי. אני לא נתתי. אוסיף, הצענו לא' לראות את XXX במרכז קשר של הרווחה והוא לא הסכים" (עמ' 16 החל מש' 16 ואילך) (הדגשה שלי א"א).

51. עוד אישרה המתלוננת בחקירתה הנגדית שהיא שלחה לנאשם מסרונים בזמן ששהה במעצר, והסבירה שדאגה לו (המסרון/ מסרונים שתוכנם נחתך בחלקו , נ1א-ג'), וכך כתבה:

"אתה החבר הכי טוב שלי, אני אוהבת אותך. מה יהיה? אף פעם לא פחדתי ממך, אבל עכשיו משהו קרה, יצא ממך שד. רציתי לסלוח לך, לחזור אלייך, וזה כמעט קרה, ההודעות שלך נוגעות לי בלב, אתה הלב שלי. למרות הקללות למרות הכול. אתה החיים שלי - אתה יודע את זה. כל כך רציתי שהכול יהיה בסדר. למה התלוננת עליי במשטרה? [קטע חתוך, א"א] לפני שהבנתי מה קורה, אתה עצור. ועוד יום עובר, ועוד יום ואני לא מבינה מה קורה פה. ואני מתקשרת אליהם כל הזמן לבדוק, לראות מה קורה ולא עונים לי. לא עוברת דקה בלי שאני דואגת לך, חושבת עלייך שם, אם אתה אוכל, התרופות שלך, אני כל כך דואגת ועם כל כך הרבה חרדות, ואף אחד לא אומר לי מה קורה. אני מפחדת, בחיים לא פחדתי ככה. הלוואי ויכולתי להחזיר את הגלגל אחורה, וששום דבר מזה לא היה קורה" (הדגשה שלי א"א).

52. אין צורך להכביר מילים על מהות המסרון המדובר בעד עצמו (אף שיתכן שהוגש רק בחלקו) ומאמת את עדות המתלוננת: כתוצאה מהאירוע חשה המתלוננת לראשונה "פחד" מהנאשם, כי "יצא (ממנו) שד". חרף זאת, ביקשה בליבה מקום לסלוח לנאשם, לחזור אליו - כי הוא היה עבורה כל חייה, והיא אהבה אותו. עד כדי כך נקרעה ברצונה להגן עליו שנמלאה דאגה - לא לה ולבתה על פרץ האלימות הקשה כלפיה גם כשהייתה התינוקת בידה - אלא על כך שהנאשם שהה במעצר.

53. ההגנה טענה בסיכומיה, וכך גם בחקירתה הנגדית של המתלוננת, שעדותה זוהמה ע"י אביה ואחותה ולכן אין לתת לה משקל. המתלוננת דחתה טענה זו ושבה על דבריה:

"אמרתי שאם א' לא היה בא וצועק מתחת להורים שלי והמשטרה לא הייתה מגיעה ואומרת לא בואי להגיש תלונה במשטרה אז לא הייתי מגישה. אין קשר לאחותי ולאבי" (עמ' 21 שר' 28-29).

54. כאן המקום לומר, שבחקירתה הנגדית נטען כלפי המתלוננת שכאשר היא הגיעה אל הבית בהיות הנאשם עצור, היא גנבה ₪ 40,000 מכספו. המתלוננת הכחישה זאת מכל וכול, וסיפרה שחששה מטענה כזו כלפיה ולכן תיעדה את הביקור בסרטון וידאו שהסכימה למסור להגנה. למותר לציין, כי נושא זה לא עלה שוב על ידי ההגנה.

55. לגבי נוכחותו של א' בזמן האירוע, המתלוננת חזרה ואמרה שהוא אומנם נכח בעת שהתינוקת נפלה, אך מיד אחר כך דרש ממנו הנאשם שיצא מהבית, וכך עשה, ורק אז הפליא בה הנאשם את מכותיו.

56. המתלוננת נשאלה על דברי אביה, לפיהם היא לא סיפרה לו על האלימות כלפיה, וכשהיו לה חבלות אמרה שנתקלה בחפצים בבית, והיא אישרה זאת. וכשנשאלה האם החבלה בירך היא כתוצאה ממכה מהשולחן בו נתקלה השיבה:

"ת. קורה שבן אדם הולך בבית, נתקל ונחבל אבל לא בכזאת רמה.

ש. נכון שכאשר באת לקחת את הילדה מידיו של א' את נהדפת, קיבלת מכה מהשולחן וזו הסיבה לחבלה? ת. לא נכון" (עמ' 25 שר' 8-12).

עדת התביעה מ', אחותה של המתלוננת

57. אחותה של המתלוננת, סיפרה שהקשר שלה עם המתלוננת קרוב, ושהיא מתנדבת מספר שנים בעמותת "ל.א. לאלימות נגד נשים". בנובמבר 2019 נכחה בכנס מקצועי בלונדון, אז קיבלה שיחת טלפון מהתלוננת **שבכתה מאוד**, ואמרה **"הוא הרביץ לי, אני בדרך לאמא ואבא"**. המתלוננת סיפרה לה שהיא הייתה במרפסת בזמן שהנאשם עבד, בתם החליקה מהמיטה, אז הנאשם תקף אותה בבעיטה ברגלה ומכה בכתף. לבקשתה של מ', צילמה המתלוננת את החבלות, ושלחה לה את התמונות (ת/2 ו- ת/3) בו ביום, בשעה 15:39 (תאריך אותו מסרה העדה במהלך עדותה, לאחר חיפוש בטלפון שלה). למראה הצילומים סיפרה מ' שהיא הייתה מאוד נסערת, על אף שהיא אדם רגוע כפי שהעידה על עצמה, ולכן התקשרה להתייעץ עם חברתה עוה"ד קליין, שעוסקת בתחום המשפחה, ואמרה:

"אגב היה לנו מאוד מאוד ברור שח', שבאמת אני יכולה להגיד א' היה כל חייה, באמת באהבה מאוד מאוד גדולה וטובה אני רוצה להגיד. היה לנו ברור שמעבר לזה שהיא גם אמרה היא מפחדת, היא נסערת ויהיה מאוד מאוד קשה להביא אותה להתלונן כנגדו במשטרה" (עמ' 29 שר' 21-24).

58. לאחר חזרתה ארצה העידה שהתקיימה פגישה בביתה יחד עם המתלוננת, אביהם ועו"ד קליין. המתלוננת הראתה את החבלה, ומ' סיפרה על התחושות הקשות:

"ובאמת ביום שישי אחרי שישבנו וראינו אותה זה היה אין לי מילים אפילו להסביר את התחושה שהייתה שם בחדר כי מצילום זה הופך למשהו אמיתי, החבלה הלכה וגדלה, נהייתה גם יותר כהה והחלטנו גם ללכת לרופא, הלכנו למר"ם כדי לבדוק אם אין שום דבר מורכב" (עמ' 31 שר' 8-11) (הדגשה שלי א"א).

הוסיפה מ' וסיפרה שהמתלוננת שיתפה אותה, באמצעות צילומי מסך, בהודעות ששלח לה הנאשם כמו "ארטילריה", שנעו לדבריה בין **איומים קשים להודעות מפיסות**. בהמשך התברר להן שהנאשם רוקן את חשבון הבנק המשותף. ואכן עולה מהמסרונים שהוגשו, **מאות התכתבויות בתוך ימים ספורים לאחר האירוע, רובן הגדול נשלחו ע"י הנאשם ועיקרן נאצות קשות ללא הרף במתלוננת ובמשפחתה** (על כך ארחיב בהמשך).

59. אשר ליום התלונה, העידה מ' שנודע לה שהנאשם הגיע סמוך לבית הוריה, צעק וקילל בקולי קולות ברחוב. אביה התקשר אליה, והיא הזעיקה משטרה ונסעה אליהם. ועוד אמרה:

"אני רוצה להגיד משהו, אני שמחה שהאירוע הזה קרה כי בזכות האירוע הזה היא נתנה את התלונה שלה ואת העדות שלה ואני חושבת שאילולא האירוע הזה היה לוקח לנו עוד הרבה מאוד זמן עד שהיא הייתה מסוגלת לעמוד באומץ מולו להתלונן ולהגיש תלונה במשטרה" (עמ' 32 שר' 4-7) (הדגשה שלי א"א).

60. לבקשת התובעת סיפרה העדה על תקריות קודמות שהיו ידועות לה, והן צדדיות לענייננו ולכן אתייחס אליהן בקצרה, וממילא הן אינן דורשות הכרעה: המתלוננת סיפרה למ', שהנאשם יצא בשעת לילה מאוחרת לקח את הרכב, והשאיר אותה עם התינוקת ללא כלי תחבורה. לכן שכרה עבודה מ' רכב, וכששמע על כך הנאשם למחרת, הוא אילץ את המתלוננת להחזירו; במקרה אחר סיפרה מ' שהמתלוננת הזעיקה אותה לאחר שהנאשם שבר לה את הטלפון ל"רסיסים", והציגה את הטלפון השבור בדיון (ת/9); כן סיפרה מ' שהיא הבחינה בסימן של דם על האוזן של המתלוננת, אך היא לא רצתה לשתף אותה. תקרית נוספת הייתה כשהתינוקת הייתה כבת 3-4 חודשים, אז נסע הנאשם לתאילנד עם בנו והשאיר למתלוננת כסף, אך כשנודע לו שהיא קנתה עבודה בגדים הוא גער בה. מ' סיפרה שהיא סבורה שמערכת היחסים כללה אלימות, וכשהתבקשה להבהיר דבריה אמרה:

"מערכת יחסים מורכבת של שני הצדדים, שהייתה פה אהבה מאוד גדולה של שני הצדדים שבאה לידי ביטוי בשתלטנות ובניסיונות להשאיר אותה כל הזמן קטנה" (עמ' 33 שר' 22-23).

61. העדה סיפרה על הלך רוחה מן הרגע שנודע לה על המקרה בהיותה בלונדון - לשקם את המתלוננת, לדאוג לה כדי שלא תעבור לבד את המשבר, ולטפל בתינוקת. כשהוטח בה כי המניע לעדותה הוא הסכסוך הכספי בין הנאשם למתלוננת שטרם הוסדר במסגרת הליכי הגירושין, והעדה השיבה בשלילה מוחלטת.

62. בחקירתה הנגדית עומתה מ' עם סתירות בשתי הודעותיה במשטרה מיום 13.11.19 אז אמרה שבתקריט עם הטלפון סיפרה לה המתלוננת שהנאשם נשך אותה, ובהודעתה מיום 16.11.19 אמרה שהיא לא זוכרת אם המתלוננת אמרה זאת, והבהירה בעדותה שהיא לא בטוחה אם המתלוננת סיפרה על כך, או שזו הייתה מסקנה שלה, ומכל מקום שהיא ידוע לה מאחותה שהנאשם שבר את הטלפון.

63. העדה נשאלה איך ייתכן שעוד קודם לפנייה לרופא הם פנו לעו"ד קליין, והשיבה שהיא חברת משפחה ושהמפגש עמה נועד להבין את מצבה של המתלוננת ולתמיכה בה, ושהם היו באותה עת משפחה במצוקה והמטרה הייתה לדרבן את אחותה להגיש תלונה במשטרה.

עד התביעה ד', אביה של המתלוננת

64. אביה של המתלוננת סיפר בקצרה על נסיבות חיו הקשות, כמי שנולד להורים ניצולי שואה ששכלו את אחיו במלחמת יום כיפור, ונפטרו 5 שנים לאחר מכן מצער וכאב, והוא נותר ילד יתום ויחיד, שירת בצבא שירות מלא, התחתן עם אשתו בגיל 22 ומאז הם יחד מעל 40 שנה, גידלו יחד את שתי בנותיהם, והם שמחים מאוד בנכדתם.

65. בנוגע ליחסיו עם המתלוננת תיאר אותם כיחסים קרובים, עם זאת סיפר בכנות שהוא ואשתו התנגדו לחתונתה עם הנאשם, משום שהוא לא אהב את עיסוקו כמלווה בריבית "בשוק השחור" שגובה כסף בалиמות, כדבריו, כפי שנודע לו ממכרים בעיר ----- מקום מגוריהם, וכן בשל אופיו האגרסיבי וחם המזג של הנאשם. בחקירתו הנגדית אישר שהוא ואשתו ניסו להניא את בתם מלהתחתן עם הנאשם. כן אישר שכעס על הנאשם שעזב את בתו ונכדתו, ונסע לתאילנד עם בנו, ובהזדמנות אחרת לאילת.

66. האב סיפר שכשהייתה המתלוננת בחודש השמיני להריונה, היא הייתה מבקרת בביתם לעיתים קרובות עם חבלות על גופה, וכשהם שאלו אותה על כך סיפרה "כל מיני סיפורים" שנתקלה בחפצים. בחקירתו הנגדית נשאל מדוע לא סיפר במשטרה שחשד שהמתלוננת קורבן אלימות השיב:

"התביישתי להגיד. כל אחד מתבייש בתו היא אשה מוכה. אשתי ידעה. [...]. היא ראתה את הסימנים במו עיניה לכל אורך הדרך" (עמ' 53 שר' 18-20).

עוד סיפר שהוא, אשתו ובתו הפצירו במתלוננת להתגרש מהנאשם, אך היא סירבה וטענה שזו רק אלימות מילולית והתקפי הזעם שלו חולפים מהר.

67. ולגופו של המקרה העיד האב שביום האירוע בשעות הצהריים הגיעה אליהם המתלוננת עם התינוקת, ואמרה **"הוא היכה אותי, הוא שבר לי טלפון"**, נכנסה לחדר, בלי בגדים ואוכל לתינוקת, **"בסערת רגשות אדירה"**, אמרה **"אבא היה אלימות, היה אלימות, אל תספר לאמא, הוא הרביץ לי"**, (בהמשך לאחר

שרוענן זכרוננו מהודעתו מיום 13.11.2019, העיד שהמתלוננת הראתה לו - מבלי שאמה נכחה - את הסימן על הירך, וסיפרה שהנאשם בעט בה, ביקשה שלא יספר לאמה והסתגרה בחדר). בעקבות המקרה חזרה מ' בתם בדחיפות מלונדון למחרת האירוע, ויום לאחר מכן הסכימה המתלוננת להיפגש עם מ' ואביה יחד עם עו"ד קליין, בעת שאשתו שמרה על התינוקת. אז דובבו אותה מ' ועו"ד קליין והמתלוננת הראתה להם את החבלות שעל גופה. עו"ד קליין צילמה, ואביה - כך סיפר, **התקשה לראות את הסימנים על גופה**, כפי שנראו שלושה ימים אחרי המקרה, והיה **"בשוק טוטלי"**. חרף ההפצרות, המתלוננת לא הסכימה להגיש תביעת גירושין, והייתה בטראומה קשה. בחקירתו הנגדית הרחיב על תחושותיו ואמר:

"מאוד קשה לאבא ולאמא ובכלל לבני משפחה לשמוע אירוע כזה. היא סיפרה לי את האירוע, אני לא יודע אם בנקודות כאלה או אחרות והיא גם הראתה לי את החבלות [...] זה לא רק שוק, זה הלם טוטלי, השתתפתי במבצעים בצבא, ראיתי פקודים שלי נפצעים ונהרגים, בהתחלה אתה פועל מתוך אינסטינקט ואחר כך זה עולה קשה. אחרי שראיתי מה שקרה לילדה של נכנסתי לשוק ואתה לא יכול לצאת ממנו הרבה שנים. גם היום שנתיים אחרי, הכל עולה וצף" (עמ' 53 שר' 5-11).

68. לאחר מכן קבע האב פגישה בבית מלון ב----- עם הנאשם ואביו, והגיע עם חברו הטוב כדי לסכם את פרטי הגט, המזונות והמשמורת על הילדה. אך הפגישה לא עלתה יפה כי כל צד הגיע עם משקעים ולכן סוכם שיקדמו את המחלוקות עם עורכי דין. בחקירתו הנגדית אישר שהנאשם דרש בפגישה לראות את בתו, והוא הבטיח לו זאת אך לא נקב במועד, אלא לאחר שעורכי הדין יסכמו זאת. כל אותה עת, סיפר האב, הנאשם "הטריף" אותם בטלפונים, ובהודעות, בקללות ובנאצות, ודרש לראות את התינוקת, אך הם סירבו, בהוראת עו"ד קליין, ואמרו לו שלא יוכל לקחת את הילדה עד שיסדירו את העניינים עם עורכי דין.

69. בהמשך העיד האב כי שבוע לאחר האירוע הגיע הנאשם לרחוב הקטן והשקט בו הם מתגוררים ב-----, יחד עם אדם נוסף שהסתתר בין העצים עמד עם הפלאפון וצילם, וצרח בקולי קולות שהוא בא לקחת את התינוקת (בהמשך עדותו, כשנשאל מפורשות מה היה תוכן הצעקות, חש במבוכה רבה ואמר שהנאשם קילל ואמר: "בן זונה", קללה שחזרה כל הזמן, "מניאק", "כלב", "הומו" ומה לא). אז הזמין האב את המשטרה, וכך עשתה גם מ', והייתה בדרכה לביתם מעבודתה. תוך דקות ספורות הגיעו שוטרים, והנאשם רץ בעקבותיהם, ניסה לעקוף אותם ולהיכנס לדירתם, אך השוטרים היו חזקים ועצרו אותו במרחק 10 מטרים מדירתם, מנעו ממנו להיכנס והכניסו אותו לניידת. שוטרת שוחחה עם המתלוננת, ולאחר שהראתה לה המתלוננת את החבלות שכנעה אותה השוטרת להגיש תלונה.

70. כשנשאל מה סיפרה לו המתלוננת על האירוע אמר:

"שהיא הייתה בחדר עם הילדה, הילדה ניסתה לעבור מהמיטה שלה למיטה שלהם, היא החליקה מהמיטה שלהם ובכתה מאוד והוא התחיל לצרוח איך את מטפלת בילדה, צרור קללות יא' שרמוטה, יא' בת שרמוטה, אני לא רוצה להמשיך, אז הוא התנפל עליה, מה שהיא סיפרה לי שהוא שבר את העריסה, היא ניסתה לברוח, הוא בעט בה בצורה אגרסיבית, הוא חבט בה, היא אמרה שהוא גם דפק לה את הראש לאיזה משהו שם, בקיר או במשקוף, חבלות בידיים וברגליים אנחנו ראינו, היא לקחה את התינוקת ואת העגלה וברחה מהבית" (עמ' 50 שר' 2-7).

71. בנוגע למצב היחסים היום, סיפר האב שהוא ניסה לשוחח עם הנאשם כמה פעמים כדי להגיע לעמק השווה, אך כל ניסיון הסתיים בקללות ובנאצות, בית הדין הרבני אילץ את הנאשם לתת גט והם גרושים, אך נושא המזונות והסדרי השהות טרם הסתיימו, והנאשם לא משלם מזונות, אלא באמצעות הוצל"פ.

עדת התביעה א', אמה של המתלוננת

72. אמה של המתלוננת סיפרה בכנות על התנגדותם העזה לחתונת בתה עם הנאשם, וכי הם ניסו לדבר אל ליבה בכל דרך אפשרית הגם שבתם הייתה בהיריון מתקדם, וזאת בשל עיסוקו. הם ראו בו אדם לא נורמטיבי, והיות שהמתלוננת הייתה מתקשרת מדי פעם, בוכה בהיסטריה ואומרת שהיא לא יכולה עוד, ובמילותיה:

"דיברנו יפה, דיברנו לא יפה, ניסינו להניע אותה. ביום החתונה כשישבתי לידה ואכלתי את המנה הראשונה אמרתי לה הספירה לאחר מתחילה, ביום החתונה, ביום הכי יפה שלה וזה לא איחר להגיע רק לא חשבנו בצורה כזאת" (עמ' 58 שר' 4-6).

73. עם זאת, כפי שסיפר אביה של המתלוננת, כך גם אמה אמרה שלאחר החתונה הייתה תקופה בה הקשר הזוגי של השניים היה נראה לכאורה תקין, והם נהגו להגיע לארוחות משפחתיות בליל שבת, ואכלו במסעדות באירועים מיוחדים.

74. העדה סיפרה שביום האירוע בתה הגיעה אליהם עם התינוקת כשהיא נסערת מאוד ועיניה נפוחות מבכי, ואמרה שהוא לקח לה את הטלפון ושהלכה לאביו וביקשה שיחזיר לה אותו. אחר כך נכנסה לחדר שלה עם התינוקת ורצתה לישון, והם לא ניסו לדובב אותה בגלל סערת הרגשות שלה, ולכן היא לקחה את התינוקת כדי לתת לבתה לנוח. לכן הסבירה האם שהיא לא חשדה בכלום, ובמהלך השבוע היא שמרה על התינוקת רוב הזמן.

75. ביום רביעי בשבוע שלאחר מכן, בעת שהתקלחה היא שמעה צעקות מהרחוב, וכשיצאה והסתכלה מהחלון הבחינה בנאשם **"עומד באמצע הכביש וצורח"**, קללות קשות שחזרו "בלוף". אז הייתה בתה בהיסטריה טוטלית, ולכן היא לקחה את התינוקת ושמה לה שירי תינוקות, אבל היא התחילה לבכות כי אמה בכתה. אז הגיעה השוטרת שבדקה את התינוקת, ולאחר מכן כולם ניגשו למסור עדות.

76. בהמשך סיפרה שבדיעבד נודע לה שמשפחתה הסתירה מפניה את האירוע האלים שהתרחש מכון שבאותה שנה היא התמודדה עם מגרנות קשות ביותר וקשיים נוספים, ושהיא לא ידעה על החבלה ברגל, אלא נתקלה במקרה כשנה וחצי לאחר מכן בתמונה של בתה עם החבלה. האם הסבירה שהיא לא הייתה מודעת לאלימות הפיזית, וסברה שמדובר רק באלימות מילולית וכלכלית, ואמרה שהיא הרגישה שאסון נחת עליהם, בין היתר, משום שהיא מתנדבת במעון לנשים מוכות והיא מאוד הופתעה מכך.

עד התביעה עו"ד קליין

77. חברתה הטובה של מ', סיפרה שנודע לה ממ' על כוונת המתלוננת והנאשם להתגרש, וכעבור תקופה התקשרה אליה מ' מחו"ל וסיפרה לה שהנאשם הכה את המתלוננת, והיא אמרה לה שצריך לערב את המשטרה, והסכימה לדבר עם אביהם כדי להסביר לו זאת, וכך עשתה. לאחר שאחותה של המתלוננת חזרה מחו"ל, הם נפגשו עם המתלוננת והאב, ואז עלה נושא הגירושין, והאב אמר על הנאשם שהוא "בחור טוב". בתגובה הפשילה המתלוננת את מכנסיה, וסיפרה שהנאשם הכה אותה הייתה נסערת ובכתה נורא, ואביה ואחותה שהיו בהלם מגודל החבלה ומעוצמת המכה, השתקו. עו"ד קליין צילמה שתי תמונות של החבלות

(אשרה שאלו התמונות ב-ת/4 א' ו- ב).

פרשת ההגנה

עדות הנאשם

78. הנאשם הציג עצמו וסיפר שהוא בן 44, גרוש פעמיים ואב לשני ילדים, בן 15 מנישואיו הראשונים, ובת שלוש מנישואיו למתלוננת. הנאשם אמר שהוא עסק בניכיון שיקים, אך שרישיונו נלקח ממנו בגלל התיק הפלילי, אולם שיש לו עסק לניכיון ותחזוקה של מבנים.

79. בנוגע לקשר עם המתלוננת, כבר בפתח דבריו התייחס אליה הנאשם באופן שלילי ביותר, ואמר שהיא "עבדה עליו", "עשתה משחק" וגרמה לו להתחתן עמה, בניגוד לרצונו, ושמים החתונה היא "הפכה את עורה", והתייחסה באופן נורא לבן שלו. כך לדוגמה סיפר על ליל הכלולות שלהם, אז הוא הזמין עבורם סוויטה עם חדר לילד, אך היא לא הסכימה שבנו ישן איתם. יחסה של המתלוננת לבנו הלך והחמיר עם הזמן, והיא עשתה הכול, כך לדבריו, כדי שבנו לא ירגיש בנוח בביתם, ולכן הוא היה מסתגר בחדר ועם הזמן לא רצה לבוא אליו יותר.

80. הנאשם סיפר שהוא החליט להתגרש ולכן ישן בחדר של בנו ונעל את הדלת, אך חרף זאת בחודש אוקטובר נכנסה המתלוננת לחדרו עם סכין, הורידה את מכנסיו וביצע בו אקט מיני בזמן שישן. הוא כעס עליה ואמר שיפנה למשטרה אם תעשה זאת שוב, אך היא עשתה כן שוב.

81. הנאשם הכחיש שהוא הרים את ידו על המתלוננת, ויתרה מכך סיפר שהיה מקרה **שהיא ביקשה שיסטור לה כדי "לאפס אותה", אך הוא סירב**. בנוגע לסימנים כחולים שהיו על גופה מפעם לפעם, טען הנאשם שהם נגרמו כי המתלוננת הייתה מתנגשת בחפצים בבית.

82. לגבי יום האירוע, העיד הנאשם שהמתלוננת סיפרה לו שבילילה בתם טיפסה מהעריסה למיטה הזוגית הצמודה אליה, והוא אמרה לה שצריך להעביר אותה למיטת התינוק שקנו הוריו כדי שלא יקרה אסון, כפי שהתריע חודשיים - שלושה קודם, אך לדבריו המתלוננת לא טרחה אפילו לקשור את העריסה למיטה.

83. זמן קצר אח"כ הגיע א' - לקוח שלו, לפגישת עבודה, והשניים ישבו בפינת העבודה. המתלוננת אמרה שהיא הולכת להרדים את התינוקת ואח"כ יצאה למרפסת, דבר שהנאשם הדגיש שהיא לא עשתה אף פעם. שתי דקות אחר כך שמע הנאשם "בום", הסתכל לכיוון החדר וראה את התינוקת עם ראשה למטה ורגליים למעלה, רץ אליה וניער אותה כי חשש שהיא מתה. אז התחילה התינוקת לצרוח ולבכות, וגם הוא צרח וקילל כי חשב וידע בוודאות שהתינוקת לא הייתה בעריסה, אלא שהמתלוננת הניחה אותה במיטה **בכוונה כדי לגרום לפרובוקציה**.

84. בהמשך סיפר הנאשם שהוא התחיל לצעוק, והמתלוננת הגיעה מהמרפסת **בשיא האדישות וכיוונה את הטלפון עם המצלמה כלפיו** כשהתינוקת צרחה כשהוא החזיק אותה בידיו. המתלוננת ניסתה לקחת אותה, והוא סירב ואמר לה **"תעזבי את הילדה, כמעט הרגת אותה"**.

85. הנאשם חזר ואמר, **שהמתלוננת דאגה שהתינוקת תיפול בכוונה במטרה לפגוע בו**, ולכן הוא הרגיע את התינוקת והניח אותה בעגלה, צילם אותה ואמר למתלוננת שהוא ישלח את הצילום לרווחה. כשנשאל למה הוא מתכוון שהמתלוננת "עשתה בכוונה" נתן הסברים מופרכים:

"היא הניחה את הילדה בכוונה על המיטה כדי שהיא תיפול במטרה שתהיה פרובוקציה. היא רצתה שאני ארביץ לה.

ש. למה אתה מתכוון?

ת. היא כבר ביקשה בעבר סטירה. הרגשתי שהיא מחפשת עימות איתי. אני מנסה בטוב להתגרש.

ש. אם מעולם לא הכית אותה אז למה שהיא תרצה שתכה אותה באותו אירוע?

ת. אני משער שיש פה משהו משפחתי.

ש. אתה אומר שהיא חיפשה שאתה תכה אותה. למה שהיא תחשוב באותו רגע תרביץ לה?

ת. היא חשבה שאם אפגע בXXXX אולי אכנס איתה לפרובוקציה של אלימות.

ש.ב. למה שאשה תרצה שגבר ירביץ לה?

ת. כדי להרוס לי את החיים. היא אמרה לי, אני אהרוס לך את החיים, אצלי לא מתגרשים, אנחנו משפחה מתוקשרת.

ש.ב. אז הרבצת לה?

ת. ממש לא. בחיים לא נגעתי בה, בחיים לא נגעתי בה. גם כשהיא שלחה לי את התמונות האלה הלכתי עם זה למשטרה, לא הבנתי מה היא רוצה מהחיים שלי, הרביתי לישון על ספסל, באוטו, הייתי אומר האשה שלי התחרפנה. היא פעם זרקה לי אם תתגרש ממני אני אקפוץ עם הילדה מהמרפסת" (עמ' 79 שר' 31-16).

86. אח"כ סיפר שהמתלוננת האכילה את התינוקת, אמרה שהיא יוצאת לסיבוב איתה, טרקה את הדלת על הרגל שלה (כפי שלטענתו עשתה בעבר והוא העיר לה), אך חזרה אל הבית עם אביו לאחר "ששיגעה את הוריו", ורק בהמשך הלכה יחד עם התינוקת, והוא חיכה להן שיחזרו:

"ח' עוד נשארה בבית, אני ישבתי, את האמת היה לי יום מאוד קשה, לא הצלחתי להוציא מילה מהפה, לא יכולתי לתפקד, ישבתי בספה כמעט יום שלם. הבנתי שלצערי היא התחרפנה ואני לא יודע מה יהיה עם הילדה שלי. המתנתי שהן יחזרו, ישבתי על הספה והיא לא חזרה" (עמ' 80 שר' 24-26).

87. בהמשך אמר הנאשם שהוא התקשר ושוחח למחרת עם אביה של המתלוננת, שאמר לו שהשתיים בסדר. הנאשם סיפר על הפגישה במלון, אז נודע לו שהמתלוננת רוצה להתגרש והוא דרש לראות את תינוקת ואביה הסכים לכך, אך יום למחרת כשהנאשם התקשר אמר לו האב שהמתלוננת מסרבת שהוא יפגוש את התינוקת משום שהיא מפחדת ממנו, והוא השיב "ממה יש לה לפחד?", ואז אמר לו אביה שהוא הרביץ לה. לכן אמר הנאשם שהוא מגיע תוך שעותיים לראות את הילדה אחרי שבוע שהוא לא ישן מדאגה. הוא נסע לכיוון ביתם והזמין משטרה והמתין להם. הנאשם אישר שצעק ברחוב אך אמר שהוא אוהב את התינוקת, בגלל שהיה "בחרדה מטורפת" וחשש שקרה לה משהו ושהם מסתירים זאת ממנו.

88. אז הגיעו השוטרים ואמרו לנאשם לבוא איתם לדירה, אבל הדלת הייתה סגורה ושוטר אחר אמר שצריך לעצור

אותו על אלימות במשפחה, ואז אלקו אותו ועצרו אותו. עוד סיפר הנאשם שכמה ימים קודם (12.11.2019) הוא מסר תלונה במשרה נגד המתלוננת על האירוע ועל כך שהיא פגעה בו מינית (ת/12).

89. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע הוא לא דאג לכך שהתינוקת תישן במיטה, אם כל כך חשש לה ודרש זאת מאשתו במשך חודשים, אך הנאשם התחמק ממענה לשאלה וחזר על טענתו שהמתלוננת ביקשה ליצור פרובוקציות. והוסיף ואמר שהוא "התחתן באילוף ובאונס", אמר שאיש ממשפחתו לא הגיע לחתונה, והגדיל לעשות והכפיש באופן בוטה ומכוער את המתלוננת ומשפחתה באומרו:

"אני מכיר מישהי שאמרה אני הייתי מעדיפה שהבן שלי יהיה הומו ולא יכיר את הבחורה הזאת ואת המשפחה שלה כי הם הרסו לנו את החיים, היא והמשפחה שלה" (עמ' 84 שר' 2-4).

90. לגבי מקרה הטלפון הכחיש הנאשם שהוא שבר את הטלפון שלה או נשך את אוזנה וטען שהטלפון נשמט מידה ונשבר והוא נתן לה כסף לקנות חדש, ושהדרישה שלה ממנו הייתה שהוא יהיה עבורה "כספומט" מכיון שהיא לא רצתה לעבוד, בעוד שהוא נתן לה 10,000 ₪ מידי חודש. ולגבי הכסף בחשבון המשותף, טען הנאשם שהוא רוקן את החשבון שכן הכסף היה שלו והוא הודיע למתלוננת לפני כן. הנאשם הוסיף וטען שמן הרגע שהוא הודיע לה שהוא רוצה להתגרש המתלוננת עשתה לו ולבנו "טרור".

91. לשאלת התובעת מי זה א' שהיה בביתו, סיפר הנאשם שזהו לקוח שלו, והם חברים לעבודה. וכשנאמר לו שא' סיפר במשטרה שהוא יצא מהבית לפני המתלוננת, התעקש הנאשם שההיפך הוא הנכון.

92. ועוד נשאל הנאשם אם כולם משקרים - המתלוננת, אחותה אביה, א' ואמא שלו - והשיב שאפשר לחבר אותו למכונת אמת, ועוד אמר שאביה של המתלוננת הוא "פדופיל ונוגע בילדה שלי בת שנה ושמונה חודשים" (עמ' 86 שר' 2-3).

93. התובעת עימתה את הנאשם שעדותו אינה סבירה, ואם הייתה המתלוננת טורקת את דלת הפלדלת על רגלה, בהיותה בחורה צנומה ששוקלת כ- 45 ק"ג היא הייתה שוברת את הרגל, ולכן הוא שבעט בה. בתגובה ענה הנאשם **תשובה משתלחת** ובוטה לתובעת:

"אני לא נגעתי בה, אולי את בעטת בה. את לא תטיחי את זה בפניי. אני לא נגעתי בה, אני לא יודע מה אני עושה פה בכלל. אני מתנצל, זה לא נורמלי להגיד כזה דבר" (עמ' 87 שר' 16-17) (הדגשה שלי א"א).

94. ואם לא די היה בדברי הבלע שאמר עד כה על דוכן העדים, חזר הנאשם מספר פעמים בווריאציות שונות על דבריו מעוררי שאט הנפש, ובכך העיד על הדובר ולא על מושא דבריו:

"איפה הילדה ישנה?"

ת. אצל ח' והיא מאפשרת לאבא שלה לגעת בילדה שלי.

ש. זה גם חלק מהפרובוקציה?

ת. לא. זו האמת. הלוואי ולא הייתי חי בגהנום הזה (מגביר את קולו) (עמ' 88 שר' 4-1).

ושוב בהמשך:

"בסה"כ רציתי להתגרש בצורה מכובדת. יש לי צרה צרורה, סבא פדופיל שנוגע בבת שלי ועם אשה לא בריאה בנפשה. בפסח חודשיים אחרי שהילדה נולדה לא יודע מה הם דיברו, היה ויכוח בין [המתלוננת, א"א] לאמה, אמה נצמדה אלי לפני ואמרה לי "תדע התחתנת עם חולת נפש" והיא ירדה למטה" (עמ' 88 שר' 16-19).

95. בסוף עדותו ביקש הנאשם לומר שכול מה שקרה נבע מרצונו להתגרש, ובהמשך לאיום שהשמיעה כלפיו שהיא "תהרוס את חייו".

96. התרשמותי מהנאשם הייתה שלילית ביותר, בהיותו אדם חם מזג, מהיר חימה, שמגיב בזעם, בבטות ובהשתלחות חסרות גבולות ורסן, גם במעמד חקירתו הנגדית כשנשאל שאלות לגטימיות.

הנאשם הציג את המתלוננת באור שלילי, כאישה חסרת שיקול דעת, כוחנית מניפולטיבית, וביזארית, בעוד שאת עצמו הציג לכל אורך עדותו, כקורבן שנאנס להתחתן עם אישה "שעשתה עליו תרגיל". אלא שההתרשמות הבלתי אמצעית מהנאשם הפוכה בתכלית. מדובר באדם חזק וכוחני מאוד, שהאינטרסים שלו עומדים בראש מעיניו.

זאת ועוד, הנאשם טען באופן חסר שחר, שנפילתה של בתו מהמיטה היה מעשה מכון מצד המתלוננת שנועד לפגוע בו. הנאשם הביע טענות קשות נגד המתלוננת, על כך שלא החליפה את העריסה במיטת תינוק, ולא קשרה את העריסה למיטה, שממילא לא התאימה לבתם שהייתה בת 8 חודשים, והיא מיועדת לגיל 3 חודשים במקסימום. אלא מאי? הנאשם בחוסר ביקורת עצמית מינימלית לא שאל את עצמו, ולו פעם אחת, מדוע הוא לא דאג לכך.

וחשוב מכך, מדוע לא טרח הנאשם לקחת את התינוקת למרפאה מייד אחרי נפילתה, אחרי שלדבריו הוא סבר שהיא "כמעט מתה"? ואיך ייתכן שנתן למתלוננת לצאת מהבית עם בתו, פעמיים - פעם אחת כשנסעה להוריה, ובפעם השנייה כשחזרה עם אביו זמן מה עד שנסעה להוריה? כשנשאל על כך בחקירה נגדית, טען שהיה המום ובטראומה, ובהחלט ייתכן שהדבר נכון, אך נראה כי הטראומה הייתה כפולה - בגלל המכה שקיבלה בתו ובגלל המכות הקשות שנתן לאשתו.

97. זאת ועוד, הנאשם ניסה לספק הסבר על החבלה הקשה ברגלה של המתלוננת, וטען שהיא טרקה את דלת הפלדלת בכוונה על רגלה. ראשית, ההיגיון אומר שחבלה עגולה וגדולה לא מתיישבת עם מכה מסוג זה, ואף לא הובאה מטעם ההגנה כל ראיה לתמוך בכך (אף שהתבקשו וניתנו לשם כך דחיות רבות לצורך קבלת חוות דעת מאת המכון לרפואה משפטית, אך זו מעולם לא הוגשה). שנית, נדמה שגם הנאשם הבין שמדובר בהסבר קלוש ולא משכנע, לכן כדי לשוות לגרסתו אמינות טען בעלמא, שהמתלוננת דרשה ממנו בעבר סטירה, וגם שטרקה את הדלת על רגלה בעבר. אלא שעל גרסה חשובה זו - כלומר איך נגרמה החבלה המרשימה, יש לומר, ברגל - המתלוננת כלל לא נשאלה בחקירתה הנגדית. ולא בכדי.

עד ההגנה - ה', אביו של הנאשם

98. בפתח דבריו סיפר אביו של הנאשם שהוא סובל משליפת זיכרון בעייתית עקב בעיות בריאות מהשנים האחרונות. העד סיפר על הקשר המצוין והחם עם הנאשם בנו, אבל אמר שהמצב התהפך כשהמתלוננת נכנסה לחייו, משום שהיא הסיתה אותו נגדם. לגבי האירוע דנן, סיפר שהמתלוננת הגיעה לביתם, והוא ואשתו הבחינו בחבלה בעינה של התינוקת. אז סיפרה להם המתלוננת שהיא השכיבה אותה במיטה הזוגית אך היא נפלה. כעבור 20 דקות ביקשה המתלוננת לחזור הביתה, וכשאשתו שאלה אותה מדוע היא לא משכיבה אותה במיטת התינוק אמרה המתלוננת שצריך להנמיך את בסיס המיטה, ולכן הוא הציע לעשות זאת. אז נסע עם רכבו כשהמתלוננת ברכבה, הנאשם פתח את הדלת והיה במצב רוח לא טוב, והשניים סידרו יחד את המיטה.

המתלוננת והנאשם לא דיברו ביניהם, ואחרי 20 דקות הוא עזב, כשהמתלוננת לא רצתה ללכת. לאחר שרוען זכרונ, אישר העד **שהמתלוננת הייתה נסערת כשהגיעה**, אולם בגלל הנפילה בלבד והכחיש שסיפרה לו שהנאשם הכה אותה.

99. לגבי יחסיהם עם המתלוננת, סיפר העד שהיא מעולם לא הסתדרה עם אף אחד, ו"תמיד היה נתק מוחלט". ואשר לפגישה במלון העיד שאביה של המתלוננת הציג את חברו כאיש שב"כ, והוא חש שמדובר בהפעלת לחץ, מה גם שאביה דרש שהנאשם ישלם למתלוננת כסף. בחקירתו הנגדית טען שהוא לא ראה שהמתלוננת מפוחדת, ובהמשך חזר והתייחס העד אל המתלוננת באופן שלילי ביותר, חזר וטען שהיא הסיתה את בנו ושיקרה כשהציגה עצמה כאדריכלית.

עדת ההגנה ד', אמו של הנאשם

100. אמו של הנאשם סיפרה על יחסים חמים עם הנאשם שהוא בן מסור, אולם מאז שהכיר את המתלוננת טענה ש"משהו התחיל להשתבש", שכן היא הרחיקה אותו, שכנעה אותו לעבור ל----- ולהתרחק מבנו שמתגורר ב-----. כן סיפרה שהמתלוננת לא התייחסה לבנו של הנאשם שהיה מגיע בסופי שבוע, למרות שהנאשם מאוד קשור אליו, ושהיא אף פעם לא דאגה לו ולא בישלה, והוא הרגיש דחוי. כשנשאלה ד' כיצד נודע לה הדבר, סיפרה ששמעה על כך מנכדה.

101. אשר ליום האירוע סיפרה שהמתלוננת נכנסה אליהם הביתה עם התינוקת על הידיים ו"לא אמרה כלום". אז הבחינה ד' בחבלה בעינה של התינוקת, והמתלוננת סיפרה לה שהיא נפלה מהמיטה. אח"כ הגיע בעלה ולשמע הדברים אמר שהוא הזהיר אותה ואמר לה להעביר את התינוקת למיטה, כי זה מסוכן עבורה. לכן נסע בעלה יחד עם המתלוננת, סידר את מיטת התינוק וחזר. העדה חזרה על פרטי האירוע כפי ששמעה מבנה הנאשם, ואמרה "במקום לקחת את הילדה למרפאה היא רצה אלינו" (עמ' 97 שר' 32).

102. בתשובה לשאלות בחקירה נגדית השיבה אמו של הנאשם שהמתלוננת הגיעה לביתם כשהיא "חסרת הבעה", ושכלל לא ניתן להגיע אליה, "היא פשוט הייתה באה תמיד ושותקת ובוחנת עם העיניים שלה מה שקורה מסביב, זהו" (עמ' 98 שר' 14-15). כשנשאלה מדוע אמרה בחקירתה במטרה שהמתלוננת בכתה ושהיא חיבקה אותה, שללה זאת והסבירה שחיבקה את התינוקת שהחזיקה המתלוננת, אך אישרה בחצי פה שהמתלוננת "אולי היא הייתה נסערת" (עמ' 98 שר' 27).

103. אומר שהתקשיתי ליתן אמון בעדויות הוריו של הנאשם שהיו מגמתיות, כשמטבע הדברים דאגתם אז והיום נתונה לבנם. ועם זאת, הם אישרו **שהמתלוננת הייתה נסערת**, אך שללו את טענתה שהיא סיפרה להם שבנם הכה אותה. אין זה סביר בעיניי שהמתלוננת שיקרה כשאמרה שהיא הגיעה לבית הוריו של הנאשם משום שהתביישה ללכת להוריה, שכן בהחלט התרשמתי שהיא פנתה אליהם כדי שסייעו לה מול הנאשם, ולו כדי להחזיר לידיה את הטלפון שלה ולקחת בגדים לתינוקת.

104. כפי שכתבתי בפתח הדברים, **אינדיקציה לאמיתות גרסת המתלוננת ביחס לאירוע עצמו, ועל שיחתה של המתלוננת עם הוריו של הנאשם** נלמדת מהמסרונים שכתבה לנאשם ביום 12.11.2019, בתגובה להודעות קשות שהוא שלח לה (8/ת), ועליהם ארחיב בהמשך.

עד ההגנה מ' - חברו הצעיר של הנאשם

105. עדותו של מ', לא תרמה לבירור חזית המחלוקת, אלא התייחסה ליום שבו הגיע הנאשם לבית הורי

המתלוננת כדי לראות את בתו. העד, בן 22, סיפר שהנאשם דאג לו כאב מאז שהוא היה בן 12, ושכשנה וחצי האחרונות הוא עובד בחברה של הנאשם והעיד עליו כאדם טוב מאוד, ואמין. העד חזר והדגיש את אופיו החיובי של הנאשם, ומנגד התייחס אל המתלוננת, במילותיו - "לא נורמלית" ו"קריפית", והתקבל רושם ברור שהוא מדבר מגרוננו של הנאשם.

106. העד סיפר שהוא הגיע עם הנאשם לרחוב של בית הורי המתלוננת, שמע את הנאשם צועק לבתו שהוא בא "להציל אותה", וטען שאינו זוכר אם הנאשם צעק וקילל, אלא שהזעיק את המשטרה כדי שיסייעו לו לראות את בתו, ובמקום זאת הוא נעצר על ידם.

עד ההגנה א' - חברו לעבודה של הנאשם שהיה בבית כשהתינוקת נפלה

107. העד הובא לעדות בצו הבאה, לאחר שדין הוכחות קודם אליו הוזמן נדחה לבקשת ההגנה דחייה ארוכה לצורך התייצבותו לאחר תאונה שעבר, חרף זאת הוא לא התייצב לעדות. לכאורה מדובר בעדות קריטית להוכחת חפותו של הנאשם, משאין חולק שהוא נכח בבית בעת שהתינוקת נפלה. אלא, שישנה מחלוקת אם אכן היה בבית בזמן האלימות הנטענת. המתלוננת העידה שא' יצא לדרישת הנאשם, מייד אחרי שהתינוקת נפלה ואחרי שהנאשם החל לקלל אותה, ורק אחרי שא' יצא מהבית הכה אותה הנאשם. ומנגד א' העיד שהוא נכח בבית מתחילת המקרה ועד שהמתלוננת יצאה, כפי שהסיק כי לא ראה איש בבית לאחר שיצא מהשירותים, ולכן שלל לכאורה אלימות כלפיה.

108. עדותו של א' לא הגיונית ולא סבירה בעיניי, היות שאך טבעי שכשאדם נקלע למשבר זוגי קשה ומפתיע הוא ייצא מבית הזוג במהרה, ודאי אם הוא לא אדם קרוב - אלא חבר לעבודה, ובטח שלא ייכנס לשירותים (דבר שלא הזכיר בהודעתו במשטרה) ויארץ את שהייתו במקום.

109. יתרה מכך, העד נסוג במידת מה מעדותו בחקירתו הנגדית, כשלשאלות רבות השיב "שאינו זוכר", והתקבל רושם עז שהוא מנסה "לספק את הסחורה" עבור הנאשם שעמו הוא קשור שנים בקשרים עסקיים, כך למשך כשלכל אורך עדותו הדגיש את דעתו השלילית על המתלוננת, ואמר שהיא אישה "קרה", "שמעולם לא הגישה לו כוס מים" ו"התנהגה אליו לא יפה", ואף העיד שאחרי שהתינוקת נפלה מהמיטה היא הייתה "אדישה".

110. לגופו של עניין, העד סיפר שהוא היה בבית בפגישת עבודה קצרה עם הנאשם, כשמפחתו המתניה לו ברכב. אז שמע "בום" גדול, והנאשם ניגש וראה שהתינוקת נפלה על פניה. הנאשם היה נסער מאוד ואמר למתלוננת שהגיעה מהמרפסת ושוחחה בטלפון, [...] "מאה פעם אמרתי לך שזה יקרה, למה לא שמרת על הילדה, למה את שמה אותה שם?". אז המשיך וסיפר העד: "אני לא זוכר מה קרה אחרי זה, נכנסתי לשירותים ואז ח' כבר לא הייתה שם, היא הייתה אדישה כזאת לפני שנכנסתי לשירותים, קרירה כזאת, עזבי שאני מכיר אותה גם כבחורה מאוד קרה. אחרי השירותים לא ראיתי, היינו א' ואני" (עמ' 108 שר' 21-17) (הדגשה שלי א"א). והוסיף ואמר שהנאשם אמר לו "טוב א' אני אדבר איתך אח"כ, אני טרוד".

111. בחקירתו הנגדית חזר בו העד מחלק מאמירותיו, למשל כשנשאל אם הוא זוכר שהנאשם רץ לכיוון התינוקת, השיב שלא זוכר; כשנשאל איך המתלוננת הגיבה, אמר שהוא חושב שהיא הייתה אדישה, אך לא זוכר; כשנשאל כמה זמן לקח הוויכוח, אמר "לא יודע, מהר" ושהוא היה בשירותים ואמרו לו ללכת אז הוא הלך. כשנשאל, איך הוא יודע שהמתלוננת הלכה עם התינוקת, ואולי היא הייתה בחדר, אמר שהוא לא ראה אף אחד. וכששוב נשאל אם עשה "חיפוש" בבית, אמר "לא ראינו אף אחד. לא עשיתי סיור בבית". וכשנשאל איך הוא יודע

שהיא הלכה, שוב חזר ואמר שלא ראה אף אחד ושהבית לא גדול. כשנשאל א' אם יכול להיות שהוא לא זוכר מה קרה, לפתע נזכר ששמע טריקת דלת:

"יש מצב ששמעתי גם טריקה של דלת. אני מנסה להיזכר, זה קרה לפני 3 שנים.

ש.ב. אני אומרת לך שוב. אתה צריך לדייק, עכשיו אתה משער ששמעת טריקה של דלת?

ת. זה קרה לפני 3 שנים.

ש.ב. אל תשער השערות, אם אתה זוכר תגיד וגם אתה לא זוכר תגיד.

ת. אני זוכר סגירה של דלת.

ש. אני אומר לך שאתה הלכת בגלל שא' אמר לך ללכת, לא רק שהוא אמר לך אלא צעק לך ללכת ואמר לך שתחזור אח"כ ושח' והתינוקת היו בבית ואחרי שהלכת הוא גם היכה את ח'.

ת. אני לא זוכר. הוא היכה אותה?

ש. אמרת במשטרה שהיא ויכוח עם צעקות. אמרת במשטרה במדויק "היה סוג של ויכוח עם צעקות".

ת. אני לא הייתי שם.

ש. כשא' העיד בבית המשפט הוא אמר שהוא קילל ואתה אומר שלא.

ת. אני לא זוכר.

ש. גם במשטרה לא זכרת?

ת. יכול להיות, לא זוכר" (עמ' 110 שר' 24-10).

112. כשנשאל א' אם הוא ראה שהמתלוננת לקחה את התינוקת מידי של הנאשם, השיב בשלילה וחזר על כך שהוא היה בשירותים. כשנשאל מדוע לא אמר במשטרה שהיה בשירותים, לא נתן תשובה עניינית, אך אישר ששיער שהמתלוננת לקחה את התינוקת כי היה לה "לא נעים" והתעקש שהוא יודע שהיא לא הייתה כבר בבית.
113. מצאתי את עדותו של א' בלתי מהימנה, בלתי סבירה, מגמתית ומכוונת להצגת המתלוננת באור שלילי. כך או כך, ביחס לשאלה החשובה - האם המתלוננת יצאה מהבית לפניו - העד טען שהוא היה בשירותים והוא לא ראה את המתלוננת יוצאת מהבית עם התינוקת. מוזר הדבר, שגם הנאשם וגם המתלוננת לא סיפרו על כך שא' הלך לשירותים דווקא אחרי שהתינוקת נפלה. מכל הטעמים הללו, מצאתי לדחות בחוסר מהימנות ובהעדר משקל את עדותו של א'.

דין והכרעה

סיכום ההתרשמות מעדות המתלוננת

114. עדות המתלוננת, בראש ובראשונה בפני עצמה, שכנעני במהימנותה ללא סייג. היא מסרה עדות כנה והגיונית, מפורטת ומדויקת, ברורה ומשכנעת, ועקבית להודעותיה במשטרה. ניכר שיחסה של המתלוננת אל הנאשם היה מורכב, שכן אהבתה אליו הייתה גדולה, וכפי שאמרה הוא היה עבורה "כל חייה". חרף היחס של הנאשם כלפיה, הביקורת שהשמיעה נגדו בדיון הייתה מדודה. בעקבות האירוע המתלוננת ברחה עם התינוקת על ידיה ובגדיה לגופה, פשוטו כמשמעו. היא נסעה בתחילה לבית הוריו כשהיא נסערת, ורק אחרי שנרגעה חזרה אל הבית עם אביו של הנאשם, שחשבה שיגן עליה, אספה מעט בגדים עבור התינוקת ואת הטלפון הנייד שלה, ועזבה את הבית תוך זמן קצר. כשהגיעה לבית הוריה הייתה נסערת, כפי שהשתקף מעדות אביה ובישחתה עם מ' אחותה. המתלוננת סיפרה לאחותה מיד שהנאשם הכה אותה, ושלחה לה צילומים של החבלות על גופה. כך סיפרה גם לאביה וביקשה שלא יספר לאמה. יומיים אחרי האירוע שבה המתלוננת וסיפרה שהנאשם תקף אותה, לאוזני אביה, אחותה ועוה"ד קליין, אז שוב הראתה את החבלות, שוב הייתה במצב נפשי קשה ושוב צולמו החבלות.
115. בניגוד להגנה, שהטילה צל כבד על מהימנות התלונה הכבושה של המתלוננת, בטענה ל"מזימה" משפחתית שנרקחה כדי להפליל את הנאשם בהובלתה ובניצוחה של אחותה - אני סבורה שההיפך הוא הנכון. אכן משפחתה של המתלוננת עטפה אותה, והעניקה לה את התמיכה המלאה ומיידית בשעת הצרה והמצוקה אליה היא נקלעה. אך טבעי הדבר, ואין זה מובן מאליו - אלא ראוי להערכה רבה. מכאן ועד לטענת ההגנה שעדותה של המתלוננת "זוהמה" והיא שקרית - ארוכה הדרך ולא מצאתי לה כל תימוכין.
116. זאת ועוד, הגם שבאופן ברור וגלוי, אמרו הוריה של המתלוננת שהם התנגדו לנישואיה עם הנאשם והפצירו בה לבל תינשא לו, הם אירחו את הנאשם והמתלוננת בביתם, ואמה העידה שלאורך תקופה הכול נראה כשורה. לו ביקשו הורי המתלוננת לעודדה להתלונן נגד הנאשם, מה היה טעם בפגישה במלון? ומדוע לא הזמינו שוטרים לביתם מיד עם הגעת המתלוננת?
117. וזה העיקר, דווקא העובדה שהמתלוננת לא הגישה תלוננה עד ליום 13.11.2019, כלומר שבעה ימים אחרי המקרה; היא שלחה את אביה להסדיר את העניינים מול הנאשם בפגישה במלון; הסכימה שהנאשם יפגוש את בתם בלשכת הקשר; מחלה על שרוקן את חשבון הבנק המשותף שלהם; ולאחר מכך הוסיף לשלח עשרות רבות של מסרונים קשים נגדה ונגד משפחתה, **מצביעים על אמיתות עדותה. המתלוננת לא רצתה להתלונן נגד הנאשם עד לרגע ששוטרים התדפקו על דלתה, ודרשו הסברים מדוע היא לא מאפשרת לנאשם לראות את בתם.**
118. גם בעת מסירת הודעתה הייתה המתלוננת נסערת והחלה לבכות כשתיארה את מעשה האלימות כלפיה (ת/14), וגם בכך יש אנדיקציה למהימנותה בזמן אמת.
119. נוסף על תלוננתה המיידית בפני בני המשפחה, מצבה הנפשי הנסער, החבלות על גופה, ועיתוי מסירת התלונה, ניתן ללמוד כאמור על האירוע מהמסרונים ששלחה לנאשם בתגובה להודעותיו. וזו השפה בה נקט הנאשם כשדרש לראות את התינוקת (ת/8):
- הוא כינה את המתלוננת כ"חולת נפש", "מכשפה רעה", "מפגרת", "שקרנית", "מניפולטיבית" ש"פגעה בכוונה בתינוקת כדי לפגוע בו"; התייחס בביזוי כלפי אביה של המתלוננת, אותו כינה: "קוקסינל", "מניאק", "מזדיין" "נגנסטר"; את אחותה של המתלוננת כינה - "ראש ארגון פשע"; ולמשפחתה של המתלוננת קרא - "משפחה חולה" "עבריינים", "נבלות", "שרמוטות", "נוכלים".
120. וכך השיבה לו ביום 12.11.2019 המתלוננת - בתיאור קצר המספר את הסיפור כולו ומאמת

את עדותה:

בשעה 20:43 כתבה לנאשם מספר מסרונים ברצף: "א' יצא מהבית יותר נכון ברח". על כך השיב לה הנאשם: "אמר שאת מטורפפפפפפפפפ חולת נפש לא האמין"; והמתלוננת השיבה: "ואח"כ המשכת לקלל, והכול שXXX על הידיים שלך קיללת אותי", והנאשם השיב: "חחח מצחיקולה מזל שהיה אדם נוסף בבית ראה כמה חלאה את"; והמתלוננת: "כל זה קרה בגלל שהרמת עליי יד, ובעטת בי. אתה והתקפי הזעם שלך - דיברנו על זה כשזה קורה לך תצא מהבית ותבעט בעץ ולא באנשים".

אז כתב הנאשם: "וכן אתם עבריינים כולל מ' עשיתם פוטו שופ לתמונות ואחותך ואבא שלך יגידו לי הרמת יד תכף הם יקבלו תביעה על הוצאת דיבה מה אתם חודשים רוצים אקשן ומלחמה ואני לא אדם בגללכם שבוע הכל טובבבב עוד ניפגש בהרבה בתי משפט שהכלי ילך לעזוזל" (כך במקור, א"א).

בשעה 20:59 כתבה המתלוננת לנאשם: "ההורים שלך ראו את הסימנים עליי, ובנוסף אמא שלך סיפרה לי איך הרבצת לבר כי אמרה משהו שלא מצא ח' בעיניך, ואיך בר ברחא מהחלון של האמבטיה".

ובשעה 21:18 כתבה: "אחרי שאבא שלך יצא מהבית המשכת לקלל, פחדתי ויצאת משם אחרי דקה. וישר התקשרתי לאבא שלך, ואמרתי לו שעזבתי את הבית כי אני מפחדת. אתה ממשיך בקללות שלך... אתה גבר אלים!", ובשעה 21:19: "ההודעות נגמרות פה! אין לי שום עניין ושיחה עם אדם שרק מקלל ומאיים! לך לטיפול שליטה בכעסים ובאלימות דחוף. אפילו אמא שלך אמרה שאתה צריך את זה".

הנאשם השיב בשעה 22:17: "כל יום שלא רואה את XXX הכל טוב לכוללללללללללללל משפחה חולה"
(כך במקור, א"א).

121. הסברה של המתלוננת שהיא לא רצתה להתלונן נגד הנאשם היו משכנע ונאמר בכאב כשניכר היה שהיא נקרעה בין אהבתה לנאשם שהיה מבחינתה "כל חייה", לבין ההבנה שהוא חצה קו אדום וחמור של אלימות, שממנו אין דרך חזרה. המתלוננת רצתה לסלוח לנאשם, כפי שכתבה לו במסרון ששלחה בעת שהיה במעצר, אלא שהתנהגותו ביום בו הגיע לבית הוריו, שהצטרפה למבול המסרונים ששלח לה, היו הטריגר להגשת התלונה. זה, והעובדה שקיבלה את מלוא התמיכה ממשפחתה.

סוף דבר

מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. הוכח כי לאחר שנפלה התינוקת מהמיטה, סטר הנאשם למתלוננת בחוזקה, הטיח את ראשה בקיר, בעט בה ברגלה, תפס בחוזקה בכתפה, ובהמשך משך וטלטל את שיערות ראשה כשהאכילה את התינוקת. במעשיו גרם הנאשם לחבלות בגופה של המתלוננת בדמות המטומה ברגלה, נפיחות בראשה, וסימן אודם בכתפה.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה חבלנית כלפי בת זוג, לפי סעיף 380 בנסיבות 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ג, 11 דצמבר 2022, בנוכחות ב"כ המאשימה עוה"ד קרן פינקלס, הנאשם ובאת כוחו עו"ד שלומית עדיקה.